

Arnold Tak: babyboomer uit de Hugo Molenaarstraat

FOEBALLUH

Zelf ben ik altijd gek van voetballen geweest. Nog steeds ben ik een voetballiefhebber. Omdat voetballen een echte volkssport is en ik in een volksbuurt woonde, ben ik ermee opgegroeid. Ook al hebben sommigen de lust om onze buurt een middenstandsbuurt te noemen, vind ik dat toch wat te hoog gegrepen. Ja, in de jaren dertig klopte dat wel. Onze straat is zo'n beetje aan het eind van de jaren twintig bewoond geraakt (naamgeving in 1916). Ook in de jaren vijftig had de straat nog enig niveau, maar daarna werd het toch langzaam wat minder. Ik kan natuurlijk alleen voor mezelf spreken (1948-1971). Voor voetballen had je niet veel nodig. Ja, een plekkie, een bal en wat jongens. Ieder jaar kreeg ik voor mijn verjaardag een nieuwe plastic bal. Ja, dan was je gelijk populair. Werd er gebeld. "Komt Arnold buiten?" werd er dan van beneden naar boven geroepen. Wij woonden twee hoog boven een souterrain. De buitendeur werd met een touw opengetrokken. Dat liep over een paar katrolletjes. Arnold moest natuurlijk met zijn bal komen opdraven. Later kreeg ik zelfs een leren bal, "een drietje", zo genoemd naar het formaat.

Goed. Voetballen dus. Het zat wel in de familie. Volgens zeggen was mijn vader een flink scorende midvoor geweest (hij is van 1916) in het derde van R.F.C. Een voetbalvereniging die ooit veel aanzien genoot. Ik geloof dat ze zelfs tegen Ajax speelden. Ze leverden in ieder geval zelfs internationals. Daaf Drok was zo iemand. Later had hij een café. Pollie Ville is ook zo'n naam die mijn vader noemde.

Als pupil begon ik dus ook bij RFC. Volgens mij bij mijnheer De Ridder, als ik het me goed herinner. Eerlijk gezegd had ik weinig aanleg. Ik was vanaf mijn zevende brildragend en een iel mannetje. Verder was ik niet echt een persoonlijkheidje. Maar wat deed ik het graag. Patat en voetballen waren ooit de twee belangrijkste dingen in mijn leven, waar ik het meest van genoot.

Voetballen deed je dus gewoon op straat. Mijn moeder heeft "het pleintje" wat vervloekt. Ik bracht daar wel heel veel tijd door. Bij ons om de hoek had je aan de Adriën Mildersstraat een

pleintje. En daar rolde de bal heel vaak. Op de ene hoek van het plein zat een winkel van de Coöperatie, later de snackbar, op de andere hoek de kruidenierswinkel van P.A. Roovers. Mijn moeder kocht de boodschappen een winkeltje verder in die straat, bij de waterstoker en kruidenier Van Jole. Van dezelfde kerk als wij. Vroeger ging dat zo, maar of dat voor mijn moeder de reden was. Ik kan het haar niet meer vragen. Ik weet wel dat ik nog weleens achter in de winkel in een soort huiskamer zat. In het achterdeel stond de warmwaterketel. Of er ook petroleum kon worden getapt, weet ik niet meer. Hij verkocht ook zakjes eierkolen. En je kon er geloof ik bellen. De gewone man had zelf nog geen telefoon.

Aan het plein lagen tot bijna op straatniveau allemaal ramen van de benedenbewoners. Vanwege het voetballen hadden sommigen er gigantisch grote horren voor gemaakt om de ballen van de ruiten te houden.

Op een gegeven moment kreeg ik leren voetbalschoenen. Wat was ik daar blij mee. Schoenen met zes leren noppen die met spijkertjes in de zool waren vastgezet. Dikwijls liepen we naar “het veldje” aan het Aelbrechtsplein. Hier was de ingang van RFC, het eindpunt van lijn 1, de spoordijk met de takelwagens van Verhagen en het duivenlokaal van mijn opa. Hij woonde in Spangen aan de andere kant van de Schie en was net zo'n fanatiek “duivenmelker” als mijn vader. Ja, schoonvader en schoonzoon konden het goed met elkaar vinden. Opa kwam met het pontje over om zijn duiven in te korven. Mijn vader moest trouwens ook de Schie over, want hij korfde in in een souterrain van het lokaal van de DCV (Delfshavense Concours Vereniging) in de Grote Visserijstraat.

Omdat ik nogal wat voetbalde, sleet het leer van de noppen harder dan de spijkertjes waarmee ze waren vastgezet. Dat zag er op een gegeven moment gevaarlijk uit. Nu had mijn vader een vriend, ome Jo Nijland, die een schoenmakerij aan de Van Cittersstraat had. Met hem had mijn vader samen in de konijnsport gezeten en ook samen in Duitsland, na de razzia. Ome Jo zag die uitstekende spijkertjes en sloeg ze er wat verder in. Ze kwamen door de zool naar binnen en daar sloeg hij ze plat.

Bij RFC heb ik nooit een wedstrijd gespeeld. Dat deed ik bij Wico. De Willebrordus Ignatius Combinatie, die aan de Abraham van Stolkweg speelde. Mijn eerste wedstrijd in de C-tjes was tegen Voorwaarts, ik stond rechtsback en we verloren met 5-0. Een geweldig begin van mijn voetbalcarrière.

Vroeger gingen we op zaterdagochtend nog naar school. Het laatste lesuur van de vier op het St. Franciscuscollege duurde tot ca. half een en ik telde de minuten af dat ik weg mocht en kon gaan voetballen. Die laatste minuten leken wel uren te duren. Wat een bevrijding als de bel ging.

Vanwege die school kwam ik bij Aeolus terecht op Laag-Zestienhoven. Ik ging daarna weer terug naar Wico. Ook heb ik nog bij Sparta gespeeld en rondde mijn bescheiden voetballoopbaan af in mijn nieuwe woonplaats 's-Gravendeel, waar ik jarenlang in “het vierde” speelde.

In mijn tweede periode bij Wico was ik zes dagen van de zeven met voetballen bezig. Ze hadden toen hun clublokaal in de De Jagerstraat. Precies in het gebouw waar ik de kleuterschool “De Woelige Roef” had bezocht. Jacques Stoppelenburg uit de Van Heusdestraat was daar de drijvende kracht. De kleuterschool met juffrouw Van Ierland, die woonde aan de Schietbaanlaan. Waar je met klei speelde. Als je klaar was, moest je daar een bal van maken, met de steel van een stoffer een gat inprikken en dat gat vullen met water. Dan droogde de klei niet uit. Waarom ik dat heb onthouden? Vraag het me niet, ik weet het niet. Het schema bij het voetballen was: maandag de weekbrief maken voor het komend weekend, dinsdag zelf trainen, woensdag de jeugd trainen, donderdag zelf trainen, vrijdag niks, zaterdag juniorleider en zondag zelf voetballen. Prachtig, tot ik verkering kreeg. Toen bleef het beperkt tot zelf spelen en trainen. Trainen deden we 's winters in een gymzaal aan de oostkant van de De Jagerstraat, maar dan ten zuiden van de Gerrit van de Lindestraat. Ook trainden we in de

gymzaal aan de Tidemansraat. In de straat waar Kriesch van die heerlijke patat verkocht. Met echte mayonaise. Daar liep ik helemaal naar toe voor een zak frites, terwijl ik pal boven een snackbar woonde.

Ik kon beter hollen en rennen dan voetballen. Toen ik in 's-Gravendeel woonde, was het de gewoonte om 's winters - als het voetballen stil lag - een prestatie-loop te houden. Daar kwamen ook echte hardlopers op af. Ik finishte dan altijd wel bij de eersten. “Van welke atletiekvereniging ben jij?” vroegen ze me dan. Ze gingen er vanuit, omdat ik bij de voorsten mee liep, dat ik wel een hardlopende atleet was. Maar ik voetbalde toen alleen nog. Had wel veel problemen met mijn enkel. Die had ik behoorlijk chronisch naar de knoppen geholpen. Nooit genoeg tijd gegeven om te genezen als ik er weer eens doorheen ging. Ik voetbalde toch zo graag. Uiteindelijk ben ik dan helemaal overgestapt op het lange-afstand lopen. Ik heb diverse keren aan de marathon van Rotterdam meegedaan. Ik ben er trots op te kunnen zeggen dat ik hem altijd binnen de drie uur liep. Toch nog iets om trots op te zijn. Ja, ik ben net een mens. Altijd op zoek naar erkenning. Ik kom er eerlijk voor uit.

Arnold Tak
30 november 2013

[Terug](#)